

Giovanca's coming out als Diana Ross swingt

GIOVANCA IN DE TRIBUTE-SHOW. FOTO ANNEMARIE KOK

Van BIANCA BARTELS

Na de pauze: Giovanca staat op de lange showy podiumtrap met lampjes en draagt haar zwarte Mart Visser-glitterjurk met veel gevoel voor stijl. Het tienkoppige orkest, prominent op het toneel, zwelt aan en zodra Giovanca 'I'm coming out' inzet springt het aangestoken theaterpubliek uit de stijve stoelen. Iedereen zingt en danst mee. Giovanca's sterke stem knalt, haar grote ogen glimmen en haar prachtige lijf danst stijlvol. Wanneer je dit voor elkaar krijgt, slechts met een paar noten zang, een verleidelijke blik en een uitnodigende hand naar het publiek, kom je van goeden huize.

Des te verbazingwekkender dat de voorstelling vóór de pauze een stuk tammer verliep. Aan de muziek lag dat niet. Met het orkest en drie achtergrondzangers bracht ze heerlijke Diana Ross - en the Supremes - nummers zoals 'Baby, baby', 'Stop! In the name of love', 'You can't hurry love' en 'Love Child'. Allemaal raak. Giovanca imiteert in deze

tribute-show haar grote heldin en rolmodel Diana Ross niet, en dat is prima. Haar stem is zo lenig dat ze de Ross-songs schijnbaar moeiteloos zingt en haar klankkleur is wat warmer, bedekt met een prettig velours laagje. En wanneer ze bijna a capella de rauwe racisme-aanklacht 'Strange Fruit' zingt - alleen een trompetje huult en een gitaar jammert zachtjes - doet ze dat met een diepdonker geluid zonder fratsen waardoor de zaal doodstil aan haar lippen hangt.

Tussen de songs door vertelt Giovanca over het leven van de inmiddels 75-jarige Ross: leuke weetjes en achtergrondinformatie. Ontwapenend dat ze daarbij verbanden legt met haar eigen leven en kwetsbaarheid. Maar de teksten zijn zó lang en de toon is zó ontzuenderend, dat de energie van de voorstelling er telkens flink van inzakt. Zo jammer. Met regisseur Titus Tiel Groenestege had ze steviger moeten schrappen. Zeker in de wat ongemakkelijke 'toneelstukjes' die Giovanca als Ross speelt met haar achtergrondzangers als The Supremes.

Maar gelukkig is er daarnaast veel muziek. In de tweede helft krijgt Giovanca het publiek keer op keer, tussen de teksten door, aan het swingen. 'Sweetest hangover', 'Upside down', 'Ain't no mountain high enough' en 'My old piano': wanneer ze met het publiek haar feestje maakt is ze in haar element, ontspannen, blij. De versterking is soms wat droog en scherp, maar over het geheel swingt het orkest, met mooie volle arrangementen, goed mee. Wanneer je de lange verhalen voor lief neemt, heb je een heerlijke muzikale feestavond.

Tournee t/m 25 mei 2020, giovancamusic.nl
